

Arrest

nr. 152 436 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U zou tot aan uw vertrek uit uw land hebben gewoond in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Op 25 maart 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde toen dat u onderweg naar school regelmatig werd tegengehouden door de taliban die u vroegen geen les meer te volgen en hen te vervoegen in hun strijd. Op een dag werd u opnieuw gestopt door de taliban en dienden ze u een injectie toe waardoor u het bewustzijn verloor. U werd wakker op een voor u onbekende plaats ergens in de bergen. De taliban trainden u om bommen te maken en wapens te gebruiken. Na drie maanden achtte de groepering u klaar om een zelfmoordaanslag te plegen. U wilde niet meedoen aan de plannen van de taliban en besloot te ontsnappen, wat ook lukte. U keerde terug naar uw dorp maar de volgende nacht werd

uw woning omsingeld door de talibs die u hadden ontvoerd. De taliban doorzochten uw huis maar u zat goed verstopt tussen de dieren. Ze gaven te kennen aan uw vader dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze heel uw familie zouden doden als u er niet was. Hierop besloot uw vader dat u Afghanistan moest verlaten. Na uw vertrek, zijn de taliban nog vijf of zes keer naar uw woning gekomen om u te zoeken.

Op 12 juni 2013 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielaanvraag en er werd geoordeeld dat u zich in de stad Jalalabad kon vestigen. U tekende op 15 juli 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De beslissing van het CGVS werd vernietigd op 29 oktober 2013. U werd op 14 januari 2014 een tweede keer gehoord op het CGVS. U verklaarde toen dat er sinds het vorige interview niets was gebeurd dat van belang was voor uw asielaanvraag. Op 11 maart 2014 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit bijkomend onderzoek bleek immers dat u niet aannemelijk hebt gemaakt tot aan uw vertrek naar België in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, te hebben gewoond. Bovendien werd ernstig vermoed dat u reeds eerder Afghanistan hebt verlaten. Deze beslissing en beoordeling werden op 28 augustus 2014 door de RvV bevestigd.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 15 september 2014 een tweede asielaanvraag in. U bleef vasthouden aan uw oorspronkelijke verklaringen. Ter ondersteuning van uw vluchtmotieven legde u twee dreigbrieven neer van de taliban die op 18/01/1388 (07/04/2009) en op 25/03/1388 (15/06/2009) voor uw ouderlijke woning werden gelegd. Uw vader had de brieven gevonden maar er u niets over gezegd omdat hij bang was dat u de taliban zou vervoegen als u de brieven zou lezen. In de brieven wordt er immers mee gedreigd u te doden als u de groepering niet zou gehoorzamen. Toen u vertelde aan uw vader dat de RvV uw beroep had afgewezen, maakte hij melding van de twee dreigbrieven opdat u niet zou terugkeren naar Afghanistan. Voorts legde u een usb-stick neer waarop foto's van u en van uw vader zijn terug te vinden. Volgens uw verklaringen werden de foto's in Hesarak genomen en u wil daarmee aantonen dat u wel degelijk van Hesarak afkomstig bent. Op de usb-stick staan verder nog twee video's. Op één video is een vergadering te zien die in 1388 (tussen 21 maart 2009 en 20 maart 2010) plaatsvond in het districtshuis tussen de directeur van het lyceum Hesarak Ghalji waar u les volgde, en leerkrachten van het lyceum enerzijds, en de districtschef en politiechef anderzijds. Het leerlingenaantal zakte omdat de taliban aan verschillende jongens vroegen met hen mee te vechten en de directeur vroeg aan de autoriteiten hier iets aan te doen. Uw vader vertelde dat zo een bijeenkomst had plaatsgevonden en benadrukte dat u niet kunt terugkeren naar Hesarak daar uw district gevaarlijk is. Een tweede video op de usb-stick betreft een recente opstand van de inwoners van uw district tegen de taliban. Ook met deze video wil u bewijzen dat het niet veilig is in Hesarak. Ten slotte legde u nog een rapport neer van het Kavish English Language Center; een rapport van het Abid Khogyani English Language and Computer Center; en een rapport van het Hesarak Ghalji lyceum. U legde deze documenten reeds voor bij de RvV en u wil hiermee uw herkomst aantonen.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch hebt u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit het district Hesarak, noch aan uw voorgehouden vluchtmotieven. U legde opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af omtrent de nabije geografie van Hesarak en Nangarhar die daarenboven dan ook nog eens vaak tegenstrijdig bleken te zijn met de objectieve informatie die voorhanden is op het Commissariaat-generaal. Daarnaast bleek u foutieve verklaringen te hebben afgelegd betreffende het geld dat in Nangarhar werd gebruikt en had u nog nooit gehoord van twee leidinggevende talibanfiguren in Hesarak. Voorts werd er nog op gewezen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw scholing en legde u uiterst vage verklaringen af aangaande de landbouwactiviteiten van uw familie. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 november 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Hesarak. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Hiermee geconfronteerd, bleef u volhouden dat u afkomstig bent uit Hesarak en dat u nooit elders hebt gewoond tot u naar Europa bent vertrokken (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.2). Aldus blijft u volharden in uw verklaringen en weigert u nog steeds de waarheid te vertellen over uw werkelijke regio van herkomst voor uw komst naar België.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van dien aard om de genomen beslissing te wijzigen. Dat de taliban twee dreigbrieven zou hebben neergelegd voor uw woning in 1388 (2009), ligt immers volledig in het verlengde van de problemen met de groepering die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag en die ongeloofwaardig werden

bevonden. Daarbij dient er nog opgemerkt te worden dat uw vader de twee dreigbrieven voor de deur vond toen u nog in Afghanistan was, maar dat hij u er pas over heeft aangesproken nadat de RvV uw beroep had afgewezen (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.2-3), zijnde vijf jaar na datum. Volgens uw verklaringen was uw vader indertijd bang dat u de taliban zou hebben gehoorzaamd als u de brieven had gelezen aangezien er werd bedreigd u te doden als u de groepering niet zou vervoegen (gehoorverslag CGVS, p.3-4). Deze uitleg weet allermintst te overtuigen. Het is immers zeer bedenkelijk dat uw vader vijf jaar zou wachten vooraleer u te vertellen over het bestaan van de dreigbrieven terwijl de taliban u – volgens uw verklaringen – ondertussen verschillende malen had benaderd en bedreigd, u had ontvoerd, en u het land bent moeten ontvluchten omwille van hen. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Voorts legde u een foto neer van u en een foto van uw vader. Volgens uw verklaringen werden de foto's in Hesarak genomen en zijn ze een bewijs van uw verblijf aldaar. Van de foto's kan echter allermintst worden afgeleid waar ze werden genomen. Aldus veranderen ze niets aan de vaststelling dat uw verklaringen over Hesarak niet wisten te overtuigen.

Wat betreft de beelden van een bijeenkomst in Hesarak die plaatsvond in 1388 (tussen 21 maart 2009 en 20 maart 2010) tussen de directeur en leerkrachten van het Hesarak Ghalji lyceum en de districtschef en veiligheidschef over de rekrutering van studenten door de taliban en die uw vader zou hebben gekregen van de directeur (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.4-6), dient er opgemerkt te worden dat u de beelden op eender welke manier hebt kunnen bekomen en ze evenmin een bewijs zijn voor u beweerd verblijf in Hesarak, noch toont de video aan dat u persoonlijk benaderd zou zijn geweest door de taliban.

De beelden van een opstand van de bewoners van Hesarak tegen de taliban die nog dit jaar plaatsvond en waarmee u wilt aantonen dat uw district onveilig is (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.4 en 6), zijn evenmin een bewijs dat u steeds in voornoemd district hebt gewoond.

Ten slotte legde u nog uitslagen neer van de vierde, vijfde en zesde graad van het lyceum Hesarak Ghalji, een rapport van het Kavish English Language Center en een rapport van het Abid Khogyani English Language and Computer Center (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.6). U hebt deze documenten al eens neergelegd tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV om aan te tonen dat u tot 2010 in Afghanistan verbleef. De RvV beschouwde de drie stukken evenwel niet als dermate bewijskrachtig dat ze het manifeste gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw regio van herkomst, kunnen herstellen. Volgens uw verklaringen studeerde u drie maanden aan het Kavish English Language Center in Jalalabad en twee maanden en een half aan het Abid Khogyani English Language and Computer Center in dezelfde stad (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.6-7). U stelde de drie laatste maanden van 1387 aan de instituten te hebben gestudeerd, zijnde van 21 december 2008 tot 20 maart 2009, en in die periode een kamer te hebben gehuurd in Jalalabad (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.6-7). U stelde de rapporten ongeveer twee weken na het einde van de lessen te hebben gekregen, zijnde in april 2009 (gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met de data van uitreiking die op de rapporten staan te lezen, namelijk 19 maart 2010 en 24 april 2010. U hierop wijzend, repliceerde u dat wat u zegt correct is (gehoorverslag CGVS, p.7). Het mag echter verbazen dat de data op beide rapporten verkeerd zouden zijn ingevuld. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat wanneer u tijdens het gehoor van 14 januari 2014 werd gevraagd hoe u Engels hebt geleerd, u enkel stelde dat u Engelse les kreeg op het Hesarak Ghalji lyceum. U maakte geen melding van Engelse lessen in Jalalabad (gehoorverslag CGVS 14/01/2014, p.9). Aldus staat de authenticiteit van de documenten op de helling. Hierbij dient er nog verwezen te worden naar voornoemde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen worden verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker gaat het *in casu* niet enkel om de vrees voor vervolging, maar ook om de ondergane vervolgingen. Hij is het slachtoffer geweest van ontvoering en ernstige bedreigingen. Het risico om opnieuw slachtoffer te worden is zeer groot, *a fortiori* in de huidige omstandigheden. Het is volgens verzoeker aangewezen om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Volgens verzoeker wordt er niet getwijfeld aan zijn identiteit. Onder verwijzing naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt verzoeker dat de bewijslast bij asielaanvragen moet worden beoordeeld met een welbepaalde soepelheid. Er dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, moet er toch verder worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's, zo stelt verzoeker.

Verder blijft verzoeker erbij door de taliban te zijn bedreigd geweest. Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft hij gegronde redenen om voor zijn leven en fysieke integriteit te vrezen. Bij zijn tweede asielaanvraag bracht hij nog bijkomende documenten bij, namelijk twee dreigbrieven van de taliban. Verzoeker blijft bij zijn verklaringen betreffende deze dreigbrieven en voert aan dat rekening dient te worden gehouden met de bestaande "mannencultuur" in Afghanistan waarbij de vaders "*letterlijk en figuurlijk*" het hoofd van het gezin zijn en de andere leden geen of slechts uiterst beperkt inspraak hebben.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat door verweerder geen twijfel wordt geuit over zijn geboorteplaats, maar wel over zijn verblijf in zijn geboortedorp tot zijn vertrek in 2010. Op 13 juni 2013 stelt verweerder dat verzoeker in Jalalabad kan verblijven. Dat men zich op dat moment beperkt tot een bespreking van een vestigingsalternatief in Jalalabad, wijst er volgens verzoeker op dat men op dat moment zijn verblijf niet in twijfel trekt. In de beslissing van 11 maart 2014 baseert men zich plots op enkele tegenstrijdigheden om te besluiten dat er twijfel kan worden geuit over zijn recent verblijf. Verzoeker legde daarom documenten neer van de door hem gevolgde cursussen in Jalalabad en zijn resultaten behaald aan het lyceum Hesarak. Zoals uitgelegd heeft verzoeker tijdens zijn gehoor van 14 januari 2014 verzwegen lessen te hebben gevolgd in Jalalabad daar verweerder er tot dat moment van uitging dat er voor verzoeker een intern vestigingsalternatief bestond in Jalalabad. Daarom probeerde verzoeker niet al te veel te zeggen over zijn banden met Jalalabad. Verzoeker stond er niet om te springen om deze informatie kenbaar te maken. Volgens hem kan men deze originele documenten "*dus niet zomaar van tafel vegen*". Indien er twijfel bestaat omtrent de authenticiteit, dient een controle door de bevoegde politiediensten te worden uitgevoerd. Hoewel misschien ongebruikelijk, kan verweerder contact opnemen met de desbetreffende school om de informatie en documenten te controleren. Indien originele documenten worden neergelegd, dient meer moeite te worden gedaan om de valsheid aan te tonen en kunnen deze niet op basis van algemene rapporten van tafel worden geveegd. Indien de school de aanwezigheid van verzoeker bevestigt, dient verzoekers dossier op een totaal andere manier onderzocht te worden, zo meent hij. Op het schoolrapport wordt volgens hem zelfs niet ingegaan in de bestreden beslissing. Verzoeker blijft bij zijn verklaring tot zijn vertrek in zijn dorp te hebben verbleven.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota en een psychologisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan het aangevoerde asielrelaas, en verzoeker geen elementen aanbracht in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag die de beoordeling in het kader van zijn eerste asielaanvraag zouden kunnen ombuigen omdat (i) hij slechts bleef volharden in zijn verklaringen en weigert de waarheid te vertellen over zijn werkelijke regio van herkomst, en (ii) de door hem neergelegde documenten in het kader van huidige asielaanvraag niet van aard zijn om de genomen beslissing te wijzigen.

Voorerst dient opgemerkt dat waar verzoeker verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal van 12 juni 2013 in het kader van zijn eerste asielaanvraag, deze beslissing vernietigd werd bij 's Raads arrest nummer 113 033 van 29 oktober 2013, dat kracht van gewijsde heeft en waardoor deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoeker kan zich dan ook geenszins beroepen op de vaststellingen die in deze beslissing werden gedaan. Tevens dient opgemerkt dat 's Raads arrest nummer 128 381 van 28 augustus 2014, dat eveneens kracht van gewijsde heeft, de einduitspraak vormt in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, zodat verweerder, gelet op de devolutieve werking van een beroep bij de Raad, in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissing van 11 maart 2014 aangezien voormeld arrest van de Raad in de plaats is gekomen van deze beslissing.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vastgesteld dat hieruit blijkt dat verzoeker te lijden heeft aan angst, depressie en stress. Geenszins valt hieruit af te leiden dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen of dat hij geheugenproblemen heeft. Bovendien is een psycholoog, meer nog dan een arts, afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt om een diagnose te kunnen stellen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd (zie *infra*) kan aan verzoekers verklaringen echter geen geloof worden gehecht. Het neergelegde attest is dan ook niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker verwijst naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Verder bestaat er geen enkele rechtsregel waaruit zou blijken dat indien er twijfel bestaat over de authenticiteit van documenten, een controle dient te worden uitgevoerd door de bevoegde politiediensten of dat indien originele documenten worden voorgelegd, meer moeite dient te worden gedaan om de valsheid ervan aan te tonen. Waar verzoeker voorstelt dat verweerder contact zou opnemen met de school in Jalalabad, dient erop gewezen dat het niet aan verweerder, noch aan de Raad, toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen dat hij het slachtoffer is geweest van ontvoering en bedreigingen (p. 5), dat hij erbij blijft door de taliban bedreigd te zijn (p. 8), dat hij bij zijn eerder afgelegde verklaringen blijft (p. 8) en dat hij wel degelijk steeds in zijn geboortedorp verbleven heeft tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst (p. 11). Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, is geen dienstig verweer. Waar verzoeker stelt dat rekening dient te worden

gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en dat met zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde, geïsoleerde elementen, dient erop gewezen dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt waar of wanneer er in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan of welke geïsoleerde elementen op restrictieve wijze gelezen zouden zijn. Hetzelfde geldt waar hij stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen. Verzoeker komt niet verder dan het opwerpen van blote beweringen.

Waar verzoeker wijst op de bestaande “mannencultuur” in Afghanistan ter vergoelijking van het feit dat zijn vader het bestaan van twee dreigbrieven lange tijd verzwegen heeft, dient vastgesteld dat – naast het feit dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt ter staving van deze beweerde “mannencultuur” – redelijkerwijze kan verwacht worden dat zijn vader melding maakt van deze brieven op het moment dat hij beslist dat verzoeker Afghanistan dient te verlaten, en hiermee dus niet wacht tot het moment waarop verzoeker een weigeringsbeslissing krijgt van de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Waar verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor van 14 januari 2014 verzwegen heeft lessen te hebben gevold in Jalalabad en niet stond te springen om deze informatie kenbaar te maken om niet gelinkt te worden met deze stad in het kader van een mogelijk intern vestigingsalternatief, dient erop gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoeker werd van bij het indienen van zijn eerste asielaanvraag in kennis gesteld van deze medewerkingsplicht. Er was voor hem dan ook geen gegronde reden om informatie te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoeker stelt dat de door hem neergelegde documenten “zomaar van tafel” worden geveegd en dat er in de bestreden beslissing zelfs niet wordt ingegaan op het schoolrapport, maakt hij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing: *“De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van dien aard om de genomen beslissing te wijzigen. Dat de taliban twee dreigbrieven zou hebben neergelegd voor uw woning in 1388 (2009), ligt immers volledig in het verlengde van de problemen met de groepering die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag en die ongeloofwaardig werden bevonden. Daarbij dient er nog opgemerkt te worden dat uw vader de twee dreigbrieven voor de deur vond toen u nog in Afghanistan was, maar dat hij u er pas over heeft aangesproken nadat de RvV uw beroep had afgewezen (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.2-3), zijnde vijf jaar na datum. Volgens uw verklaringen was uw vader indertijd bang dat u de taliban zou hebben gehoorzaamd als u de brieven had gelezen aangezien er werd bedreigd u te doden als u de groepering niet zou vervoegen (gehoorverslag CGVS, p.3-4). Deze uitleg weet allerm minst te overtuigen. Het is immers zeer bedenkelijk dat uw vader vijf jaar zou wachten vooraleer u te vertellen over het bestaan van de dreigbrieven terwijl de taliban u – volgens uw verklaringen – ondertussen verschillende malen had benaderd en bedreigd, u had ontvoerd, en u het land bent moeten ontvluchten omwille van hen. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*

Voorts legde u een foto neer van u en een foto van uw vader. Volgens uw verklaringen werden de foto’s in Hesarak genomen en zijn ze een bewijs van uw verblijf aldaar. Van de foto’s kan echter allerm minst worden afgeleid waar ze werden genomen. Aldus veranderen ze niets aan de vaststelling dat uw verklaringen over Hesarak niet wisten te overtuigen.

Wat betreft de beelden van een bijeenkomst in Hesarak die plaatsvond in 1388 (tussen 21 maart 2009 en 20 maart 2010) tussen de directeur en leerkrachten van het Hesarak Ghalji lyceum en de districtschef en veiligheidschef over de rekrutering van studenten door de taliban en die uw vader zou hebben gekregen van de directeur (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.4-6), dient er opgemerkt te worden dat u de beelden op eender welke manier hebt kunnen bekomen en ze evenmin een bewijs zijn voor u beweerd verblijf in Hesarak, noch toont de video aan dat u persoonlijk benaderd zou zijn geweest door de taliban.

De beelden van een opstand van de bewoners van Hesarak tegen de taliban die nog dit jaar plaatsvond en waarmee u wilt aantonen dat uw district onveilig is (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.4 en 6), zijn evenmin een bewijs dat u steeds in voornoemd district hebt gewoond.

Ten slotte legde u nog uitslagen neer van de vierde, vijfde en zesde graad van het lyceum Hesarak Ghalji, een rapport van het Kavish English Language Center en een rapport van het Abid Khogyani English Language and Computer Center (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.6). U hebt deze documenten al eens neergelegd tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV om aan te tonen dat u tot 2010 in Afghanistan verbleef. De RvV beschouwde de drie stukken evenwel niet als dermate bewijskrachtig dat ze het manifeste gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw regio van herkomst, kunnen herstellen. Volgens uw verklaringen studeerde u drie maanden aan het Kavish English Language Center in Jalalabad en twee maanden en een half aan het Abid Khogyani English Language and Computer Center in dezelfde stad (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.6-7). U stelde de drie laatste maanden van 1387 aan de instituten te hebben gestudeerd, zijnde van 21 december 2008 tot 20 maart 2009, en in die periode een kamer te hebben gehuurd in Jalalabad (gehoorverslag CGVS 28/11/2014, p.6-7). U stelde de rapporten ongeveer twee weken na het einde van de lessen te hebben gekregen, zijnde in april 2009 (gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met de data van uitreiking die op de rapporten staan te lezen, namelijk 19 maart 2010 en 24 april 2010. U hierop wijzend, repliceerde u dat wat u zegt correct is (gehoorverslag CGVS, p.7). Het mag echter verbazen dat de data op beide rapporten verkeerd zouden zijn ingevuld. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat wanneer u tijdens het gehoor van 14 januari 2014 werd gevraagd hoe u Engels hebt geleerd, u enkel stelde dat u Engelse les kreeg op het Hesarak Ghalji lyceum. U maakte geen melding van Engelse lessen in Jalalabad (gehoorverslag CGVS 14/01/2014, p.9). Aldus staat de authenticiteit van de documenten op de helling. Hierbij dient er nog verwezen te worden naar voornoemde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen." Hieraan kan nog worden toegevoegd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Gezien voorgaande vaststellingen slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt, hetgeen betekent, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, dat deze motieven dienen gezien te worden als motieven van de Raad en niet langer als motieven van de commissaris-generaal.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerd regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente)

verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER